kinderen, Paolo en Vittoria, op den vloer te spelen.

Ik ben altijd een groot kindervriend geweest en heb, na den dood van mijn dochtertje, meermalen een verlangen gehad naar kinderstemmen in mijn huis. Misschien daardoor nam ik oogenblikkelijk het besluit, deze verlaten kinderen tot mij te nemen en op te voeden. In hun omgeving kon ik ze niet laten, dat zou een verkeerden invloed op hun opvoeding hebben gehad. Na lang beraad en overleg heb ik ze toen hier naar Lugano overgebracht, waar ik een net, kinderloos echtpaar gevonden heb, bij wie de kinderen prachtig opgroeien. Ze leeren hier behalve hun moedertaal ook Fransch en Duitsch en over een paar jaar hoop ik ze mee naar Parijs te nemen. Dat is de geschiedenis van Paolo en Vittoria, of zooals de heer Huizinga zoo aardig opmerkte, van Piccolo en Piccola."

„En heeft u nooit meer iets van den voortvluchtigen vader gehoord?" vroeg ik.

„Toch wel! Dat had ik haast vergeten," was het antwoord. „De vader moet een zeer begaafd man geweest zijn en de rijke geestelijke ontwikkeling der kinderen is blijkbaar een erfdeel van den vader. Pietro Salvatini was vroeger gids in de Campagna, en sprak verscheidene talen. Die talenkennis is hem bij zijn vlucht uitstekend te stade gekomen. Zijn straf is hij nochtans niet ontloopen: Voor twee jaar kwam in zijn geboorteplaats de tijding van het commissariaat te Breslau, dat Pietro Salvatini doodziek en in bewusteloozen toestand in het stadsziekenhuis gebracht was en daar na eenige dagen was overleden. Zoo is door de beschikking des Hemels een band verbroken, die mij soms ernstige zorgen baarde. Als de vader eens plotseling was opgedoken, had men dan de kinderen voor hem kunnen verborgen houden? Had men dat mogen doen?"

Het was intusschen duister geworden. De graaf stond op en nam afscheid om zich naar zijn kamer te begeven. Wij slenterden het meer langs naar de stad om daar eenige uren gezellig door te brengen.

Toen we den volgenden morgen aan ons gemeenschappelijk ontbijt zaten, hoorden wij de vroolijke kinderstemmen weer schallen. Paolo en Vittoria haastten zich met Giacomo naar buiten, waar „Signor Carlo", de koetsier, de paarden inspande. Paolo ging den koetsier helpen, terwijl het meisje met Giacomo praatte.

„Giacomo is de verklaarde lieveling van de kinderen," merkte de graaf op, die het tafereeltje glimlachend gadesloeg.

„Hij heeft hun hart gestolen en dat is begrijpelijk.

Hij doet alles wat hij kan om hun genoegen te doen."

„Dat komt zeker omdat ze landgenooten zijn," merkte ik op.

De graaf knikte. „Dat is zeker van invloed," zei hij. „Hij komt ook, evenals zij, uit de omgeving van Rome, en hoewel ik hem natuurlijk niet over de geschiedenis van de kinderen gesproken heb, weet hij niettemin, dat mijn pleegkinderen landslui van hem zijn. Hij had mij haast een loflied willen toezingen, dat ik mij het lot der kinderen heb aangetrokken."

„Heeft hij de kinderen ook in Rome gekend?" vroeg Huizinga.

„Neen, toen was hij nog niet in mijn dienst," antwoordde de graaf. „Voor een paar jaar, toen ik in Weenen was voor zaken, heb ik hem aangenomen, hij beviel mij dadelijk als een ernstige bescheiden kerel, en ik heb mij over mijn keuze nooit beklaagd."

Op dit oogenblik legde de koetsier de zweep over de paarden, de kinderen wuifden vroolijk vaarwel en spoedig was het rijtuigje uit het gezicht verdwenen.

„Welnu," zei de graaf lachend tot mij, „heb ik u stof voor een novelle gegeven?"

„Het spijt mij," antwoordde ik eveneens lachende, „u die voldoening te moeten weigeren. Uw geschiedenis heeft geen „pointe!"

„Misschien vinden we er nog wel een? Wie weet . . . . !"

II.

Eenige dagen na het hiervoren verhaalde, hadden mijn vriend Huizinga en ik een uitnoodiging van den graaf

JHR. H. J. M. BARCHMAN WUYTIERS VAN VLIET. †

EDUARD J. J. HUINDERS. †

Te Utrecht is in den ouderdom van 41 jaar overleden de heer Jhr. H. J. M. BARCHMAN WUYTIERS VAN VLIET, Hoogheemraad van den Lekdijk-Benedendams en IJsseldam. — Op 73-jarigen leeftijd is te Hilversum overleden de heer EDUARD J. J. HUINDERS, civiel-ingenieur, oud-raadslid van de gemeente Amsterdam, aanlegger en later directeur van de spoorlijn Haarlem—Zandvoort.

aangenomen een rijtoertje door de omgeving te doen. Op den terugweg zouden we de beide kinderen afhalen, die met Giacomo naar hun verplegers waren gegaan.

Reeds op verren afstand van het dorpje gekomen zagen we een rosen gloed zich tegen den hemel afteekenen, die helder werd naarmate wij het dorp naderden.

„Er schijnt daar brand te zijn," meende de graaf. „Rijd wat sneller, Charles!"

De koetsier bracht de paarden in sneller draf en spoedig daarna kwamen we in 't dorp aan.

„We lieten het rijtuig stilhouden en begaven ons te voet naar de plaats des onheils. Angstig starende menschen liepen af en aan. — „Wat 'n ramp!"

„Wat is er?" vroeg de graaf, toen men de plaats des onheils bereikt had. — Men hoorde hem niet.

„HET NACHTMAAL VAN DE WRAAK."

Door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel" wordt met veel succes voor 't voetlicht gebracht „Het Nachtmaal van de wraak", waaruit wij hierboven een drietal scènes in beeld brengen. Foto links, v.l.n.r.: Gabrielle Chiaramanzesi - D. Huijsmans; Ginevra - Mevr. Emma Morel; Neri Chiaramanzesi - Willem v. d. Veer; Giannetto Malespini - Jan Musch. Foto midden: 1e bedrijf, v.l.n.r.: Neri Chiaramanzesi - W. v. d. Veer; Nencio (bediende) - Kaart Jr.; Calandra (Hofmeester) - Laurentius; Fazio - P. Mols; Ridder Fornaquinci - J. de Jong; Lapo (bediende) - Carel Rijken; Ginevra - Mevr. Emma Morel; de Neger - Jongeheer Wijtsma; Giannetto Malespini - Jan Musch. Foto rechts: 1e bedrijf: v.l.n.r.: Lapo - Carel Rijke; Ginevra - Emma Morel; de Neger - Jongeheer Wijtsma. *(foto's Couvée)*

Daar klonk opeens een angstig gillende kinderstem tot ons door.

„Giacomo! Giacomo! Help!" — „Dat is Vittoria's stem!" riep de graaf verschrikt uit.

Hij hield een man tegen, die hem voorbij rennen wilde.

„Wat is er met Giacomo?" vroeg hij gejaagd. „Wat is er gebeurd, spreek! Hij is mijn bediende?"

De man keek verbaasd op en vertelde toen haastig: „Van middag kwam Giacomo met de beide kinderen hier. Hij trof in huis alleen de oude grootmoeder aan, liet het meisje onder haar hoede en is met den kleinen Paolo het bosch ingegaan, om gekleurde steenen te zoeken. Onderwijl is hier brand ontstaan, we zagen plotseling de vlammen uitslaan. Het vuur is niet te bedwingen en het is niet mogelijk de woning binnen te gaan. . . ."

Hij hield plotseling op.

„En . . . . waar is Vittoria?"

„In het brandende huis, mijnheer! Niemand kan er binnenkomen."

De graaf wilde door de menigte heendringen en het brandende huis invliegen, doch voelde zich op hetzelfde oogenblik krachtig bij den schouder gevat en achteruit gedrongen. Voor hem stond Giacomo met doodsbleek gelaat.

„Laat dat aan mij over, mijnheer," zei hij met van aandoening trillende stem. „Dat is mijn plicht en als er nog redding mogelijk is, zal ik het doen . . . ."

„Blijf terug!" riep men hem toe. „Je redt het kind toch niet meer en het kost je je leven; ieder oogenblik kan het huis instorten."

Hij hoorde het niet en was reeds in de vlammen verdwenen. Het luid rumoer maakt nu plaats voor een benauwend zwijgen.

„God sta den dappere bij!" fluisterde de graaf.

Plotseling een luid gegil.

„Het huis stort in!"

„God zij hun zielen genadig!"

Zoo ging het als een gemurmel door de ontzette menigte.

„Vijfduizend francs geef ik jullie!" riep de graaf, „als je de ongelukkigen vindt."

In een oogenblik waren alle handen druk bezig.

Het waren bange minuten.

Eindelijk klonk het geroep: „Halt! Hier, hier liggen ze!"

„Hij leeft nog!"

„Waar is het kind?"

Zoo klonken allerlei uitroepen door elkaar. Voorzichtig heft men den zwaargewonde op en — daar ziet men een wonder! Onder het lichaam van Giacomo, door den stervende geheel bedekt, ligt, in onmacht wel is waar, maar overigens volkomen ongedeerd de kleine Vittoria en om haar bleeke lippen speelt een gelukkig lachje, — het lachje van een kind dat zich veilig gevoelt.

Terwijl medelijdende vrouwen zich met de kleine bezighouden, is de graaf Giacomo genaderd. De trouwe dienaar heeft de oogen opgeslagen; hij herkent zijn heer.

„Ik dank je, ik dank je, vriend," zegt de graaf en drukt den stervende geroerd de hand.

„Daarvoor is niet de minste reden," zegt Giacomo met een zwak lachje: „Ik deed slechts mijn duren plicht en misschien . . . . misschien zal God, voor wien ik zoo aanstonds verschijnen moet, mij genadig zijn, omdat ik daarmee mijn . . . mijn zware zonden heb trachten te boeten . . . ."

„Ik begrijp je niet, Giacomo," hernam zijn meester. „Welke zonden zou je moeten inboeten? Je bent een brave kerel!"

„Dat zegt niet ieder van den vrouwenmoordenaar!"

„Wat zeg je daar, Giacomo?" vroeg de graaf ontzet.

De ander schudde zacht het hoofd.

„Vergeving, mijnheer de graaf, dat ik u bedroog! Ik ben niet Giacomo Baro! Die is al lang dood! Hij was mijn metgezel op de lange zwerftochten, die in Breslau doodziek en bewusteloos terneder stortte. In Breslau is hij gestorven. Ik heb met den bewustelooze van papieren geruild, de mijne waren mij te gevaarlijk en den doode konden ze niet meer schaden . . . ."

„Dus je bent . . . . ?"

„Ik ben Pietro Salvatini, dien God genadig zij!"

„Amen!" kwam onwillekeurig van onze lippen.

Weer lachte de stervende zacht, terwijl hij vervolgde: „Ik had vernomen, dat gij, mijnheer de graaf, u mijn arme verweesde kinderen in uw grootmoedigheid had aangetrokken. Toen stond mijn besluit vast: te trachten bij u in dienst te komen, opdat ik dan onherkend in de nabijheid van mijn lievelingen zou zijn. Wellicht kon ik hen door liefde en toewijding eenigszins vergoeden dat ik in razernij hun van hun moeder beroofd had. Het lot was mij gunstig. U nam mij

in uw dienst en zijt steeds een goede heer voor mij geweest. Of ik mijn schuld heb ingelost, weet ik niet, doch ik hoop dat mijn berouw genade zal vinden. Zeg den kinderen niets van hun vader . . . . Alleen dat eene bid ik u: bewaar bij de kinderen . . . . een stil aandenken aan . . . . aan Giacomo . . . Baro . . . ."

Sprakeloos drukte de graaf den stervende de hand.

Op dit oogenblik werden de kinderen bij ons gebracht. De gezonde natuur van het meisje had den doorgestanen angst overwonnen. Schuw wilde ze zich terugtrekken.

„Giacomo?" riep Vittoria angstig uit.

De stervende wilde het hoofd omwenden, doch was hiertoe niet meer in staat.

„Knielt neder!" zei de graaf, die de kinderen aan de hand nam.

Zij gehoorzaamden. Aan weerszijden van den stervende zonken de kleinen op de knieën en nu vatte de graaf de handen van den trouwen dienaar en legde ze zegenend op de gelokte kopjes van de weezen.

Een gelukkige glimlach verhelderde als een zonnestraal de gelaatstrekken van Giacomo, zijn lippen bewogen zich in een onverstaanbaar stamelen . . . .

En daarna was alles stil!

Plechtig zwijgen heerschte onder alle omstanders. Van de dorpskerk klonk zacht en klagend het doodsklokje.

„Et lux perpetua luceat ei!" fluisterde de graaf aangedaan, en legt dan zacht een deken, die men gehaald heeft, over den ontslapene.

De „pointe" was van Hoogerhand gekomen.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.